

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Ethicæ Doctrinæ Elementa, Et Enarratio Libri quinti
Ethicorum**

Melanchthon, Philipp

Witebergæ, 1583

VD16 ZV 20638

Seqvntvr Qvæstiones quatuor exiles & argutæ.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56560](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56560)

tiam circumstantiarum, aut negligentiam leuitatem continent.

SEQUUNTUR QUÆSTIONES
quatuor exiles & argute.

Prima: An verum sit quod dicitur scienti & volenti non fieri iniuriam. Secunda: Quæ sint iniuriæ per accidens. Tertia: An sibi ipsi quispiam iniuriam facere possit. Quarta: An iustus sit distribuens iniuste, an vero accipiens præmia supra meritum?

Priores quæstiones, vt sæpè solet, proponit, non explicat, vt de quibusdam argute disputari posset. De prima hæc sit responsio, vt in tempestate malum eijcere sarcinas, quam perdere vitæ: sic aliqui leuiore iniurias durioribus anteponunt. Hic fit iniuria volenti, sed in tali collisione non simpliciter volumus malum. Nec Christus voluit supplicium, aut Iudeorum furores, sed voluit salutem generis humani. Intelligatur ergo regula, non fieri iniuriam scienti, & volenti, scilicet, simpliciter, & in re, quam habet voluntas in potestate, vt fit iniuria mulieri, sese prostituenti, nam voluntas eius impedita est voluntate Dei, ac lege, & auellitur mulier suo & alieno scelere à Deo. Est q̄ regula obseruanda: Faciens & consentiens eadem pœna digni sunt. De

De damnis autem rerum, quæ sunt in nostra
 potestate, quia sine scelere cedi possunt, valet res
 regula: Scienti & volenti non fit iniuria, ut in
 venditione, aut permutatione, ut cum Glaucus
 aurea arma pro æneis, hæc non est iniuria.
 Ex his fontibus ad reliquas quæstiones facile re-
 spondetur. Cato iniuriam sibi facit, sese interfici-
 ens, quia non est dominus sui corporis, sed Deus
 & lex superior dominus est, ut vulgo dicitur:
 Nemo est dominus membrorum suorum.

POSTREMVS LOCVS DE
 discrimine summi iuris & æquitatis.

Deinde sequitur in textu postremus locus huius
 libri, dulcissimam distinctionem explicans sum-
 mi iuris & æquitatis, de qua & in Ecclesia, & in
 foro, & in tota consuetudine vitæ sapissimè di-
 scendum est, imo de qua nos precatio quotidiana
 admonet: Sicut & nos remittimus debitoribus, nos
 debita. Ac prodest commonesceri discentes de hac
 distinctione, ut fugiamus hæc vitia, crudelitatem
 cui sæpè prætextitur species summi Iuris, & in-
 dulgentiam, cui prætextitur interdum nomen æ-
 quitatis. Sunt enim duæ virtutes vicinæ, scilicet
 iustitias seu rigor iuris, & æquitas, ac vtriusque extre-
 ma sunt crudelitas & indulgentia.

Primum autem sciendum est, differre ius sum-
 mum, & ius calumniosè intellectum. Etsi sæ-
 pè sig